

קדושה חלה על קדושה.

וכן, באומר "לא תחול זו, תמורת עולה, אלא אם כן חלתה זו, תמורת שלמים", הכל מודים, אפילו רבי מאיר, כי שניה נמי חיילא, (70) הואיל ונתכוין לכך להחלת שתי התמורות. ותהיה חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים, ותרעה עד שיפול בה מום, ותמכר, ובדמי חציה יביא תמורת עולה, ובדמי חציה יביא תמורת שלמים.

לא נחלקו, אלא כגון משנתנו, דאמר "הרי זו תמורת עולה, תמורת שלמים" [בלי וי"ו החיבור (71)] —

דרבי מאיר סבר: מדהוה ליה למימר, אם אכן כוונתו להחיל עליה שתי תמורות כאחת, היה לו לומר "תמורת עולה ושלמים" [ואז הוי משמעות אמירתו כאומר "לא תחול זו אלא אם כן תחול זו" ושתי הקדושות חלות], ואמר "תמורת עולה, תמורת שלמים", וכפל דבריו באמירת "תמורת" "תמורת", הוויא ליה כאומר "תחול זו, ואחר כך תחול זו" [גירסת הגמרא במסכת זבחים: שמע מינה, מיהדר קא הדר ביה] ואינו יכול לחזור בו, הואיל וכבר נתפסה תמורת עולה.

[אחרי שאמר] "הרי זו תמורת עולה", נמלך, ואמר "תמורת שלמים", הרי זו תמורת עולה.

גמרא: א-כ

שנינו במשנתנו מחלוקת רבי מאיר ורבי יוסי בענין "תמורת עולה תמורת שלמים". וכמבואר שטעם מחלוקתם הוא בכך שרבי מאיר סובר "תפוס לשון ראשון" ואפילו אם ברור לנו שרצה להתפיס שתי הקדושות, נתפסת הראשונה מאליה. ורבי יוסי סובר "אף בגמר דבריו אדם נתפס", והואיל ומתחילה נתכוין להתפיס שתי הקדושות — נתפסות שתיהן. ומביאה בגמרא מאמר רבי יוחנן המבאר טעם מחלוקתם בביאור אחר, ולפיו נחלקו ב"אומדן דעת המקדיש" באמרו "תמורת עולה תמורת שלמים", למה התכוין, האם לזו אחר זו, וממילא לא נתפסה השניה, או לשתייהן (67).

אמר רבי יצחק ברבי יוסף (68) אמר רבי יוחנן: הכל מודים, אפילו רבי יוסי, באומר "תחול זו תמורת עולה, ואחר כך תחול זו, תמורת שלמים", דברי הכל תפוס לשון ראשון (69), ולא חלה תמורת שלמים, כי אין

וענין התפשטות קדושה בכולה באומר "חציה" או באומר "תחול זו אחר כך תחול זו" שמשמעותה חציה וחציה — יבואר בהמשך הסוגיא.

70. גירסת השיטה מקובצת. ועיין שם בגמרא גירסא אחרת.

71. כן כתב רש"י. פירוש לפירושו: כי אילו אמר עם וי"ו

67. ובתוס' [ד"ה האומר] מבואר כמה שונה המקרה של תמורה של משנתנו מהמשנה הקודמת.

68. גירסת הגמרא שם.

69. וכתב החפץ חיים בליקוטי הלכות, שאפילו באומר שנתכוין מתחילה לסיים דבריו "ואחר כך תחול זו" — גם כן לא מהני. דמכיון שאומר "תחול זו" נתפשטה הקדושה בכולה.

ורבי יוסי אמר לך, (72) גם באומר "תמורת עולה תמורת שלמים" — חלות שתי הקדושות, והוי כאומר "לא תחול זו אלא אם כן חלה זו", ואינו כאומר וחוזר בו. והטעם שאמר "תמורת, תמורת", הוא, כי קסבר האי גברא, הוא טועה וסובר, כי אי אמינא, אם אומר "תמורת עולה ושלמים" [כטענת רבי מאיר], תיהוי קדושה ולא קריבה. (73) לכן, אימא, עדיף שאומר "תמורה" אבל [על כל] חד וחד, ותפשוט קדושת עולה בכלה וקדושת שלמים בכלה, ועתה תיקרב. וזה הטעם שאמר כן. ואמנם התכוין להקדישה שתי קדושות, כאומר "לא תחול זו אלא אם כן חלה זו", ושתייהן חלות ותמכר אחרי שיפול בה מום, ויביא תמורת עולה בדמי חציה, ותמורת שלמים בדמי

חציה (74).

לישנא אחרינא (75): אמר רבי יצחק ברבי יוסף אמר רבי יוחנן: הכל מודים וכולהו. לא נחלקו אלא באומר "תמורת עולה תמורת שלמים". דרבי מאיר סבר: מדהוה ליה למימר "תמורת עולה ושלמים" ואמר "תמורת עולה תמורת שלמים" — מיהדר קא הדר ביה, הריהו חוזר בו מאמירתו "תמורת עולה" ל"תמורת שלמים", והואיל וכן — תפוס תחילת דבריו "תמורת עולה", ואינו יכול לחזור בו.

ורבי יוסי סבר: הדין גברא הוא דקא טעי, מקדיש זה טועה, דסבר (76) אי לאו אמינא "תמורה" על עולה ועל שלמים — לא תפסה

החיבור הוי כאומר "חציה עולה ושלמים" שבו לא נחלקו, ורבי מאיר מודה שהוי כאומר "לא תחול זו אלא אם כן תחול זו". ולהעיר, שהמאירי [פסחים סג א] סובר שאפילו אם אמר בוי"ו החיבור הרי הוא כאומר "תמורת עולה תמורת שלמים".

72. גירסת רש"י.

73. כלומר, לא יוכל להקריבה חציה הוי תמורת עולה וחציה הוי תמורת שלמים, דאי אפשר להקריבה לחצאין. רש"י במסכת זבחים שם ותוס' כאן. ולפיכך אמר תמורת עולה תמורת שלמים כדי שתחולנה שתי הקדושות. והנה בסוגיתנו יש שתי לשונות, ומבוארים בהמשך הגמרא על פי השיטה מקובצת. וכנראה שבנקודה זו נחלקו שתי הלשונות. שללשון ראשון טועה וסובר שבחציה עולה וחציה שלמים הוי "קדושה ואינה קריבה", וללשון שני טועה וסובר שלא נתפסת קדושת

תמורה כלל.

וגם ללשון זו בדקינן אותו לרבי יוסי אם נתכוין לחזור בו או שנתכוין להקדיש שתי קדושות, כמו בלשון שני. חדא, מטעם סברא, שהרי לא ברור שטעה, ובהחלט יתכן שחוזר בו. ועוד, שהרי רבי יוחנן מפרש כן את משנתנו ובמשנה נאמר שבודקין אותו. ועיין ר"ן בנדרים [סט ב].

ועיין גירסת הגר"א.

74. בגמרא ובשיטה מקובצת גרסינן "קמשמע לך". ורש"י כנראה לא גרס כן. על כל פנים פירושו [שלא כשאר מקומות בש"ס!] כאן, שמשמיע לנו המקדיש ואומר "תמורת" "תמורת".

75. על פי נוסחת השיטה מקובצת ופירוש רש"י.

76. לשון הגהת הגר"א: אי לא אמינא "תמורת

יכול לאימלוכי ולחזור בו.

ודנה הגמרא: **חכמים היינו רבי יוסי**, שהרי ודאי לא אמרו חכמים שדבריו קיימים באומר שהקדיש לתמורת עולה ואחר כך חזר בו, אלא באומרו שמתחלה התכוין לכך, ואם כן — מה בין חכמים לרבי יוסי?

ומתרצינן: **כולה רבי יוסי קתני לה**. וכך מתפרשת הברייתא: חכמים אומרים: תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים. במה דברים אמורים? כשאומר "לכך נתכוונתי מתחילה", אבל באומר חזרתי בי — תפוס לשון ראשון. שהרי רבי יוסי אומר, וכולי.

עד כאן דנו המשנה והברייתא באומר "תמורת עולה תמורת שלמים". הברייתא הבאה דנה באומר "חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים".

תנו רבנן:⁽⁸⁰⁾ האומר על בהמת חולין העומדת אצל שתי בהמות אחת של עולה ושניה של שלמים "בהמה זו חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים" — כולה תקרב עולה, אלו הן דברי רבי מאיר.

תמורה דתרווייהו. ומשום הכי הוא דאמר "תמורת עולה תמורת שלמים". אלא **בדין**⁽⁷⁷⁾ הוא דתמורת עולה ושלמים בעי דנימא, וחושב לעצמו שכדאי לו לומר "תמורת עולה תמורת שלמים" כדי ששתיהן יחולו, הואיל וכן, כלומר, כיון שלא ברור שזו היא כוונתו, **בדקינן ליה**, חוקרים אותו, **אי אמר: מהדרי הוא דהדרי בי**, מקודם הקדשתי לתמורת עולה וחזרתי בי והקדשתי גם לתמורת שלמים, **תפוס לשון ראשון**, שהרי חלה קדושת עולה ואינו רשאי לחזור בו. **ואי אמר שלתמורת שתיהן איתכוין מתחילה**, דבריו קיימים.

והתניא⁽⁷⁸⁾, וכן שנינו בברייתא: האומר "הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים" — הרי זו תמורת עולה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמי חציה תמורת עולה ובדמי חציה תמורת שלמים. רבי יוסי אומר: **יבדק! אם אמר "לכך נתכוונתי"**, לשתי הקדושות, אלא שלא הייתי יכול לקרות שני השמות כאחד" — דבריו קיימים. אם אמר "משקריתי [אחרי שקראתי] שם ראשון"⁽⁷⁹⁾ חזרתי וקראתי שם שני" — אין דבריו האחרונים כלום, ואינו

עולה תמורת שלמים". סברי, יסברו אנשים, שהדרי הוא דהדר בי, שההני חזור בי מהקדשתה לעולה.

77. מתוקן על פי גירסת רבינו גרשום.

78. המשך גירסת השיטה מקובצת. ואינה הברייתא המובאת בגמרא!

79. כן צריך לגרוס.

80. גירסת השיטה מקובצת: תניא אידך, ואינה הברייתא הנ"ל. וכן כתבו הברכת הזבח ועוד מפרשים.

אבל הגהת הב"ח סובר שהיא הברייתא הנ"ל ללישנא בתרא. וכנראה, שהוא סובר שאין נפקא מינה בין אומר "תמורת עולה תמורת שלמים" לבין אומר "חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים", שהרי גם באומר "חציה" — נתפשטה הקדושה בכלה כמבואר בפנים.

ותממה הגמרא: הרי רבי יוסי היינו רבנן, שהרי ודאי שחכמים לא אמרו שדבריו קיימים אלא אם אומר שמתחלה התכוין לכך, ואם כן — מה בין חכמים לרבי יוסי?

ומתריצין: כולה רבי יוסי קתני לה. וכך מתפרשת הברייתא: חכמים אומרים: תרעה וכלהו. במה דברים אמורים? כשאומר "לכך נתכוונתי מתחילה", אבל באומר חזרתי בי — תפוס לשון ראשון. שהרי רבי יוסי אומר וכלהו.⁽⁸³⁾

מביאה הגמרא ברייתא אחרת בענין מחלוקת רבי מאיר ורבי יוסי.

תניא אידך: האומר "בהמה זו חציה עולה וחציה הטאת" — כולה תיקרב עולה, דברי רבי מאיר, משום דתפוס לשון ראשון, וכיון שנתפסה קדושת עולה על חציה — מתפשטת הקדושה על כל הבהמה, כמבואר,

לשיטתו הסובר [לדעת רבי יצחק בר יוסף] שהיה ליה כאומר "תחול זו ואחר כך תחול זו". והואיל וכבר תפסה קדושת עולה לחציה — תפסה בכלה. כמבואר לעיל [יא ב] שאף על גב שבאומר "רגלה של זו עולה" — סובר רבי מאיר שלא נתפשטה הקדושה בכלה, מכל מקום, מודה במקדיש דבר שהנשמה תלויה בו שנתפשטה הקדושה בכלה. והלכך, כשהקדיש חצי בהמה לתמורת עולה — וודאי שהנשמה תלויה בחצי בהמה, נתפשטה קדושת עולה על כל הבהמה, ושוב לא חלה קדושה אחרת.⁽⁸¹⁾

וחכמים אומרים: תרעה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בדמי חציה תמורת עולה ובדמי חציה תמורת שלמים, וכמו שיבואר.

רבי יוסי אומר:⁽⁸²⁾ בודקין אותו, אם לכך נתכוין מתחילה, שתחול עליה שתי הקדושות, הואיל ואי אפשר להוציא שני שמות כאחת — דבריו קיימין.

והנה, כבר מובא לעיל שהגמרא בבבא קמא מביאה את הדיון של "תוך כדי דיבור", ומסקנתה, שלגבי קדשים אינו כדיבור — על משנתנו, ולא כמו במסכתנו מסכת תמורה שהובא על המשנה הקודמת של "היא שלמים וולדה עולה".

ומקשה הפני יהושע, למה באמת לא דנה שם הגמרא על המשנה הקודמת, להקשות: פשיטא! שאם משאמר "הרי זו שלמים ונמלך ואמר ולדה עולה הרי זה וולד שלמים", וכי עד מתי יכול לחזור בו?

ומתריך הפני יהושע: שם רצתה הגמרא להביא ראיה שרבי יוסי אינו סובר "תוך כדי דיבור כדיבור דמי" לגבי הלכות עדות. ועתה, מהמשנה הקודמת אי אפשר להביא ראיה כלל,

81. על פי רש"י ותוס'.

82. גירסת השיטה מקובצת.

83. וכתב ההפץ חיים בליקוטי הלכות: ונראה דמיירי שלא הפסיק בינתיים, אבל אם הפסיק בינתיים, דהיינו שאמר "בהמה זו חציה תמורת עולה" והפסיק כדי שאילת רב לתלמיד [דיבור קטן, ומבואר לעיל בסוף סוגיא הקודמת שפחות מכך לא הוי הפסק אפילו לגבי קדשים!] ואחר כך סיים ואמר "וחציה תמורת שלמים", אף שנתכוין מתחילה לכך — לא מהני לרבי יוסי. דמכיון שאמר "חציה תמורת עולה" נתפשטה הקדושה בכלה, ומה שסיים אחר כך "וחציה תמורת שלמים" נחשב ל"נמלך", ולא מהני.

תקרב עולה משתווה עם רבי יוסי וסובר כמותו שתמות. הרי קשה: פשיטא! שהרי רבי מאיר סובר "תפוס לשון ראשון", ואם נתפסה בחטאת הרי התפשטה קדושת חטאת בכולה, והוא הרי אינו מחוייב חטאת, פשיטא שתמות, ומה משמיעה לנו הבריייתא?

ומתרצינן: אינו כל כך פשוט — מהו דתימא אי לאו דאשמעינן, אם הבריייתא לא היתה משמיענו זאת, הוה אמינא, היה אפשר לומר: טעמא דרבי מאיר לאו משום תפוס לשון ראשון, אלא היינו טעמא, משום

שחציה הוי דבר שהנשמה תלויה בו. רבי יוסי אומר: תמות, לפי שאף בגמר דבריו אדם נתפס, וכיון שהוא אינו חייב חטאת — דינה למיתה⁽⁸⁴⁾.

וממשיכה הבריייתא: וכל החכמים שוין, ולא נחלקו, באומר "חציה חטאת וחציה עולה" ומקדים חטאת לעולה — שתמות.

ומבררת הגמרא: מה שאמרה הבריייתא "שוין" — מני, מי ומי משתווים?

שמה תאמר, רבי מאיר, האומר ברישא

אמר שנתכוין לכך מתחלה — דבריו קיימין, משום דמתחילה דעתו על שתי הקדושות. ואם כן למה בנמלך אפילו תוך כדי דיבור — אמרה המשנה "הרי זה תמורת עולה" — מוכרח לומר שרבי יוסי סובר "תוך כדי דיבור לאו כדיבור דמי".

84. כן כתב רש"י. והכרחו לומר כן, כתבו הברכת הזבח והחפץ חיים בליקוטי הלכות, שאם היה מחוייב חטאת — לא אתי שפיר הסיפא של הבריייתא. ולמה סובר רבי מאיר שתמות הלא ראויה להקרבה לחטאת, ונתפסה ב"לשון ראשון" לחטאת. ועיין בתוס' המקשים שאם אינו מחוייב חטאת — לא אמר כלום. ועל כן פירשו בתמורת חטאת.

על כל פנים, לדעת רש"י מקשים המפרשים: אפילו אם היה מחוייב חטאת, איך יכול להקריבו לחטאת, הלא מעורב בו "חצי עולה"? ועיין ברכת הזבח מה שתירץ.

הצאן קדשים והחק נתן מתרצים: רש"י סובר שאם היה מחוייב חטאת, אף על גב דאינה ראויה להקרבה — מכל מקום לא תמות, אלא חלה עליה קדושת עולה וקדושת חטאת ותרעה

מפני שיתכן לדחות ולומר שמה שרבי יוסי סובר שאם נמלך תוך כדי דיבור אינו יכול לחזור בו — אינו משום שסובר תוך כדי דיבור לאו כדיבור דמי —

אלא יש לומר שטעמו של רבי יוסי שאינו יכול לחזור בו הוא, משום שמקדיש זה באמת אינו רוצה לחזור מדבריו הראשונים, אלא שהינו טועה וסובר שהיות והאם והולד הם שני גופים, והוא לא הקדיש מתחילה אלא את האם לשלמים — סובר הוא שעדיין לא חלה שום קדושה על הולד, ולפיכך מקדישו לעולה.

וכיון שטעות גמורה היא, והאמת שהולד הוקדש בהקדשת האם — נמצא שהקדשת הולד בהקדשת פיו היתה בטעות.

כל זה אמור, אם אכן טעה בכך. ואף אם יתברר שעתה רוצה לחזור, דבריו קיימין. נמצא, שאין כאן כלל נידון של "תוך כדי דיבור", וממש דומה נידון זה לאומר "תחול זו ואחר כך תחול זו", שגם רבי יוסי מודה ש"תפוס לשון ראשון".

אבל ממשנתנו מביאה הגמרא ראיה טובה, שאף על פי שהוא גוף אחד ולא שייך לומר שטעה כנ"ל, ובכל זאת סובר רבועי יוסי שאם

מני, מי הוא התנא הסובר כן? — רבי יוסי היא.

וקשה: פשיטא דקדושה ואינה קריבה, ומה משמיעה לנו הברייתא?

ומתריצין: אכן! אין צורך להשמיענו שהיא קדושה ואינה קריבה, אלא "תמורתה כיוצא בה" איצטריך ליה להשמיענו. דמהו דתימא, היה מקום לומר: נהי, אכן, דהיא לא קריבה, דיש בה ריעותא⁽⁸⁵⁾ בכל זאת — תמורתה תיקרב, דאין בה ריעותא —

קמשמע לן, משמיעה לנו הברייתא שגם היא אינה קריבה. מפני שמאי שנא היא דלא קרבת, משום דהויא לה קדושה דחוייה — תמורתה נמי מכח קדושה דחויא קא אתיא, הרי היא באה. וזה עיקר חידוש הברייתא.

מביאה הגמרא מאמר רבי יוחנן בבהמה שחציה הוקדשה וחציה לא הוקדשה, דינה ודין תמורתה. והנה, המקדיש חצי בהמה, כולי עלמא מודים שקדושתה מתפשטת מעצמה על פני כולה, כמבואר. במה דברים אמורים? כשיש לקדושה אפשרות להתפשט ואין מעכב בעדה, מה שאין כן כשאין לה אפשרות להתפשט, כגון בהמה של שני שותפין והקדיש שותף אחד את חלקו והשני לא הקדיש, והרי "אין אדם מקדיש דבר

סובר: חטאת מעורבת, שנתערבו בה שתי קדושות — קריבה! וחלים עליה שתי הקדושות, אלא שהיא קריבה הואיל ומעורב בה דבר הראוי להקרבה⁽⁸⁵⁾ [נעל כן חולק רבי יוסי וסובר ש"קדושה מעורבת אינה קריבה"], ואם נאמר כן — אז אפילו כי אמר "חציה חטאת" בתחילה וחרר אמר "חציה עולה", הרי היא קריבה —

קמשמע לן, דלא! אין זה הטעם של רבי מאיר, ואמנם מחלק בין הקדים עולה להקדים חטאת, מפני ש"תפוס לשון ראשון".

מביאה הגמרא עוד ברייתא בענין זה, ובברייתא זו לא נאמרו שמות תנאים.

תניא אידך: אמר "בהמה זו חציה עולה וחציה שלמים" — קדושה ואינה קריבה, ותועה עד שיפול בה מום ותימכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים, ועושה תמורה, הממיר עליה בהמת חולין — נתפסת בתמורה, ותמורתה כיוצא בה⁽⁸⁶⁾, וגם היא תועה עד שיפול בה מום ותמכר ויביא בדמי חציה תמורת עולה ובדמי חציה תמורת שלמים.

אמר מר: (87) קדושה ואינה קריבה:

ההולכת למיתה.

86. גירסת הגר"א והגאון יעב"ץ.

87. גירסת השיטה מקובצת.

88. כן מבאר רש"י על פי השיטה מקובצת. וכנראה כוונתו שהקדישה בפועל שתי קדושות,

עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה חטאת המחוייב בה. להכי כתב רש"י שאינו מחויב חטאת, ודינה למיתה.

85. כן כתב רש"י. פירוש לפירושו: הואיל ואינו מחוייב חטאת, תקרב עולה. והשיטה מקובצת כתב בשם גליון: משום דדעתיה להקדיש קדושה הראויה להקרבה [עולה] יותר מקדושה

שאינו שלו", הלכך לא פשטה על פני כולה.

אמר רבי יוחנן: בהמה של שני שותפים, הקדיש אחד מהן, את חציה שלו, והשתא הויא חציה קודש וחציה חולין, וחזר ולקח, קנה מיד שותפו, את חציה, האחרת והקדישה — קדושה ואינה קריבה⁽⁸⁹⁾, הואיל ומתחילה כשהקדיש חציה לא היתה ראויה ליקרב, ו"קדושה דחוויה"⁽⁹⁰⁾ מעיקרה היא⁽⁹¹⁾. ותרעה עד שיפול בה מום ותמכר ויביא אחרת בדמיה. ועושה תמורה, ותמורתה

ב-כו כיוצא בה, וגם היא קדושה ואינה קריבה,

הואיל והיא באה מקדושה דחוויה.

אומרת הגמרא: שמע מינה, מדברי רבי יוחנן, תלת, שלש הלכות:

א. שמע מינה בעלי חיים⁽⁹²⁾ נדחין. בהמה שנדחת מהקרבה בעודה בחיים — דיחוויה דיחוי גמור הוא, ואף על גב שאחר כך חוזרת ונראית להקרבה — אינה קריבה אלא רועה, מחמת דיחוויה הקודם.

לאפוקי ממאן דאמר [יומא סד א] "אין דיחוי אלא בשחוטין"⁽⁹³⁾ ולא בבעלי חיים, ובעלי חיים שנדחו, חוזרים נראין. ולדעה זו,

חציה השני מיד שותפו? [ועיין שם במאירי גירסא אחת שאפילו אם לא הקדיש חציה השני, נתפשטה הקדושה מעצמה].

ולפי ביאור המפרשים [שם במסכת קדושין ועיין שם ברש"י] שדין התפשטות הקדושה הוא "התפשטות במעשה ההקדשה", ואינה התפשטות בקדושה עצמה, הרי בשעת הלקיחה מהשותף אין כאן מעשה הקדשה הקודם שיתפשט מאליו, וכל הדין הוא מחמת שחזר והקדיש חציה השני.

90. דין דיחוי בעיקרו נאמר בקדשים [וגם במצות וכדומה שאין כאן מקומם]. והוא: קרבן שנפסל שעה אחת, נדחה מהקרבה לגמרי, אף אם בטלה סיבת הפסול ועתה הוא נראה להקרבה.

91. מבואר על פי רש"י כאן ובזבחים [יב א] קידושין [ז א] כריתות [כו א].

92. גירסת השיטה מקובצת והב"ח.

93. כגון: מזבח שנפגם ונדחו מהקרבה כל

מה שאין כן את תמורתה הקדיש כמות שהיא בקדושה אחת, אלא שאותה קדושה היא מעורבת משתי קדושות.

ועיין תוס'. ועיין שיטה מקובצת [אות ח].

89. כתבו תוס' במסכת זבחים [שם]: לא דמי להאומר "רגלה של זו עולה" שתמכר לצרכי עולה [לעיל יא ב]. כלומר, קושית תוס' היא: למה הוי קדושה דחוויה? למה לא תחול הקדושה לכל הפחות על חציה כשם שהיא חלה על אבר אחד. ומעולם לא אמרו שהמקדיש רגלה של זו עולה — הוי קדושה דחוויה?

ומתרצים: התם אינה דחוויה, כיון שבידו לקדשה.

פירוש: חלות קדושה על איברים תיתכן רק כאשר יש אפשרות להחיל קדושה על כולה, ומשום איזו סיבה שהיא הקדיש חלק ממנה, שאז חלה קדושה, ואפילו קדושת הגוף להקרבה על אותו חלק שהקדיש. אך בהמה שאי אפשר להקדיש כולה, אפשר להקדישה רק "קדושה דחוויה", שהיא קדושת דמים בלבד.

ובכך תתורץ קושיא אחרת: למה לא מתפשטת הקדושה מעצמה בשעה שחזר ולקח